

Димитър Бояджиев

Вечерен трепет

Вечерта линее
бавно под стрехите,
бледна и прозрачна.
Страшна мисъл зрее
нейде в гълбините
на душата мрачна.

Из града, що тътне,
свят нелеп блуждае
като в пропаст душна.
В улиците смътни
шумната тълпа е
чужда и бездушна.

И когато стигне
в моя час уречен
гневната разплата,
кой ръка ще дигне,
близък и сърдечен,
да ми спре ръката?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6311>]